

הרצאה 99: רשמים מוטעים של הורים, סיבתם והמרפא להם.

ברכות, ידידי היקרים עד מאד. אלוהים מברך כל אחד מכם. מבורכים מעשיכם, מחשבותיכם, מאמיניכם, חייכם ואפילו טעויותיכם. כיוון שגם הן, כידוע לכם, עשויות להפוך למפתחות הגדולים לחופש, למציאות ולאהבה.

שוב, בואו נדבר על אהבה. בואו נזכור, פעם נוספת, שאדם ללא אהבה נובל וקמל. הדבר החשוב ביותר אינו האהבה שאתם מקבלים. הדבר החשוב ביותר הוא פוח האהבה (life force) בליבכם, שהנו דם החיים הרוחני לו אתם זקוקים. זהו הכוח המניע – במובן טוב ובריא – שנותן משמעות לחיים. ללא יכולת זו לאהבה חייכם יהיו ריקים, חסרי משמעות ושטחיים.

כולכם יודעים – וייתכן שחלק מכם הפכו מודעים מאד לעובדה זו – שעמוק בתוך נשמתכם, אתם משתוקקים להיות נאהבים. כשהשתוקקות זו מגיעה לתודעתכם, אתם מבלבלים אותה לעתים קרובות עם היכולת לאהוב. אולם, אלו הם שני דברים שונים לגמרי. אפשר שאדם יהיה מודע לצורך שלו להיות נאהב, ועם זאת לבו יהיה מרוקן מאהבה. כיוון שככל שגדול הצורך, כך סביר יותר שהנכם עדיין אנוכיים, מרוכזים בעצמכם, נסוגים, מפוחדים, חרדים, מוגבלים ועיוורים מלראות את הזולת. ככל שאתם שרויים בחרדה, בשעבוד ובתלות, כך תוכלו פחות לאהוב; תוכלו פחות לפתוח את אותו ערוץ פנימי שדרכו החיים וכוח האהבה יכולים לזרום ולסוך את נשמתכם, אם אפשר להתבטא כך. ללא כוח הסיכה הזה, לא ניתן להימנע מבצורת פנימית. יובש פנימי זה גורם לכם להרגיש כאילו חייכם חסרי מובן, בלי קשר לערכן של פעולותיכם. רק בעזרת ערוץ נטול-הפרעות זה לאהבה תוכלו להפוך חופשיים ולפיכך למלא את צרכיכם האישיים.

הראיתי לכם דרכים רבות להסיר את המכשולים שחוסמים ערוץ זה. חלק מכם מאמינים שכל התהליכים הללו הנם משהו אחר מאשר התפתחות רוחנית. זהו הדבר שלו אתם קוראים חיפוש פסיכולוגי. שוב ושוב אתם נופלים לאמונה המוטעית שאלו הם שני דברים שונים: הרוחני והפסיכולוגי. אולם, אם תשכחו מונחים אלו, תהיו מוכרחים לראות שבלי לפתור את הבעיות שנקראות פסיכולוגיות, לא תוכלו לאהוב בצורה מלאה.

הערב, בואו ניגש ליכולת האהבה שלכם מזווית נוספת, זווית אליה התייחסנו בעבר רק ברפרוף. הנחיתי חלק מידידי וייעצתי להם בעבודתם האישית לחקור זווית זו. אני מאמין שאנשי הקבוצה כמכלול מוכנים כעת לפגוש את בעיותיהם, את התפתחותם ואת נתיב-ההתמרה שלהם מצד זה.

כולנו יודעים שהרשמים הראשונים של הילד מגיעים מסביבתו הראשונה, שבה מושלים ההורים, תחליפיהם או כל אדם אחר שעשוי למלא תפקיד חשוב בחיי הילד. התפיסה של הילד היא מוגבלת. החוויה הרגשית שהוא מקבל מהוריו היא לפיכך חוויה מעוותת מאד. במילים אחרות, במקרים הקיצוניים, הילד עשוי לחוות את הוריו באופן רגשי כטובים או רעים, חזקים או חלשים, נערצים או בזויים. אבל גם במקרים הפחות קיצוניים, הוא חווה היבטים מסוימים שלהם, נטיות מסוימות בלבד, בעוד שאר האישיות אינו נתפס על ידו. רשמים מוגבלים אלו מעוותים את התמונה. הדימוי הזה של ההורים, אותו אתם נושאים לעתים קרובות באופן לא מודע – ואשר עשוי להיות הפוך למדיי מן ההשקפה והדעה האינטלקטואליות שלכם – משפיע על פעולותיכם, שולט

בתגובותיכם לחיים, לאחרים ולעצמכם. הוא גם חוסם את ערוץ האהבה, הערוץ שהופך אתכם למסוגלים לאהוב, מסוגלים לחוות אחרים במציאות שלהם ולהיות במרכז עולמכם.

רושם מקוטע זה הנו לא אמיתי ומעוות, אבל הוא משפיע עליכם ועל הדרך שבה אתם מתייחסים מאוחר יותר לאחרים ולעצמכם. תוכלו להיות בטוחים שיש קשר עמוק בין התחום הבעייתי ביותר בחייכם, לבין תפיסתכם את כל אחד מההורים או את שניהם, או אדם אחר בסביבתכם המוקדמת. רושם מסוים הוטבע, הודפס בנשמתכם ומאז אתם ממשיכים להגיב מתוך דפוס מוטעה זה.

לכן, התרופה היא קודם כל להפוך מודעים למה שאתם מרגישים באמת בנוגע לכל בני משפחתכם, או לאלו שהנם הכי חשובים לכם. חקרו רושם זה והשוו אותו עם התפיסה האינטלקטואלית שלכם. אז התחילו לבדוק האם אתם באמת חווים אותם כבני אדם חיים ודינאמיים, או האם הרושם שלכם הוא רק היבט אחד, מקוטע ומוגבל של האדם השלם?

כשאתם נפגעים מאחד מהם או משניהם וכועסים עליהם, האם אתם תופסים אותם כבני אדם בעלי קשיים, עיוורים, פגיעים, מגששים בחשיכה, או האם הם מקבלים, בחיים הרגשיים שלכם, צורה מבעיתה, מוזרה, נוקשה ולפיכך כמעט לא אנושית? משהו שאינו חי, דמוי רובוט; משהו שההיבטים הרבים של אישיות אנושית נותרים מחוצה לו? חשבו על המונח: בן אנוש. מהי משמעותו האמיתית? האין הכוונה למגוון היבטים, סותרים לעתים קרובות? האין משמעותו שאדם יכול להיות טוב מצד אחד ורע מצד שני, אם אתם מוכרחים לבחור במונחים אלו? האין הוא יכול להיות מהימן מצד אחד ובלתי מהימן מצד שני, אנוכי מצד אחד ולא אנוכי מצד שני? אבל הילד שבכם אינו תופס זאת. עבור הילד, זה כך או כך, אך לעולם לא שניהם. לכן אינכם תופסים את המציאות של אותו אדם שהיה ההורה שלכם. אתם יודעים בוודאי היטב בשכלכם שאנשים יכולים להיות גם טובים וגם רעים וכו', אבל מבחינה רגשית אינכם יכולים לחוות אמת זו, במיוחד לא ביחס להורים. החוויה הרגשית שלכם היא תמיד או/או ולכן אינכם במציאות של הדינאמיקה החיה, המורכבות של אותו אדם שהיה הכי קרוב אליכם, ואשר לגביו חשוב כל כך, לטובתכם אתם, שהרשמים והחוויות שלכם יהיו מציאותיים ככל האפשר.

כל עוד אתם נמצאים באי מציאותיות זו, אינכם יכולים להתיר את התסבוכת (cut the tie) שלא מאפשרת לכם להיות חופשיים, עצמאיים, אוהבים, לגלות את עצמכם ואת הכוח האמיתי שלכם. אמנם, ייתכן שהסתדרתם טוב למדי בדרכים רבות, אבל במקום שבו התסבוכת הזו לא נפתרה באמצעות תפיסה של מציאות, מוכרחות להיות לכם בעיות שהייתם יכולים לפתור אילו רק הייתם מתירים אותה.

לכן, כצעד ראשון, שאלו את עצמכם "כיצד אני חווה את הוריי? האם אני חווה אותם כבני אדם על הסתירות שלהם, העיוורון, המרכיבים הרבים שלעתים קרובות מצויים בקונפליקט זה עם זה?" האם האדם שממנו אולי פחדתם ואותו אולי שנאתם יותר מכל כשהייתם ילדים, האם הוא עדיין קיים בתוכם כמישהו שלא ניתן להזיק לו, כבלתי פגיע, רק בגלל שהוא פגע בכם? רוח רפאים זו עושה שמות בחייכם. כך הוא הדבר לעתים קרובות, ידידי.

תוכלו להפוך לבני אדם חופשיים רק לאחר שתבחנו מחדש ותערכו תיקונים במסגרת השלב השני, לאחר שתשיגו תחילה מודעות לגבי טעויותיכם. אבל כיצד מתרחשים תיקונים אלו? ראשית התחילו על ידי שתשאלו את עצמכם "כיצד הם היו באמת?" ותנסו להבין את הורייכם במלאות של הווייתם. הבינו את חייהם, את המאבקים הפנימיים והחיצוניים שלהם, הילדות שלהם עצמם ככל שאתם יודעים עליה, מה הפך אותם להיות כפי שהיו, מה היו הפגיעות, הפחדים והתסכולים שלהם עצמם. הבינו אותם כפי שאדם בוגר מנסה להבין אדם אחר, בעזרת ניתוק ואובייקטיביות רבים ככל שתוכלו, תוך לקיחה בחשבון של היבטים וגורמים רבים ככל האפשר, ולא רק היבטים מסוימים שלרוע המזל השפיעו עליכם באופן מיוחד. ראייה של גורמים מסוימים בלבד והתעלמות מאחרים בגלל שלא הושפעתם מהם גורמת תמיד לדה-הומניזציה של האדם. גם אם אתם מהללים את ההורה, הוא עדיין הופך ללא-אנושי בגלל הערצת-היתר הלא מציאותית הזו. התפיסה הקבועה והסטאטית, שנובעת מקיטוע, הופכת למפלצתית בגלל שהיא איננה חיה, אינה אמיתית. כל העובדות שחוויתם מהיבטים מוגבלים אלו שבהם אתם תופסים את האדם השלם עשויות להיות נכונות כשלעצמן. אבל האמת חסרה. חסרים כל הגורמים שיוצרים אדם שלם. רק דרך שלמות תוכלו להבין את העובדות שפגעו בכם. רק בהבנה זו יתפוגגו הפגיעה והכעס החבויים-עדיין, ישחררו אתכם ויפתחו את הערוץ לאהבה.

לעתים קרובות אתם נרתעים מלבחון מחדש את דימויי ההורים שלכם. אתם עשויים להרגיש לא נאמנים ואשמים כשאתם מפסיקים לפאר הורה נערץ שאותו הפכתם לאליל. אתם מרגישים שחובתכם כילדים היא להמשיך בכך. העדר הערצה נתפס על ידכם לעיתים קרובות כחוסר כבוד, בוז, טינה או שנאה (במחשבה הלא מודעת שלכם, כמובן). עשוי מאד להיות שמתחת להערצה זו קיים פחד, ומתחת לפחד שנאה. אתם עשויים להגן על עצמכם מפני התמודדות עם שנאה זו באמצעות טיפוח הערצה מופרזת. זה עשוי לנבוע לא רק ממה שנדמה שהעולם דורש מכם, אלא גם מן העובדה שאתם עשויים להזדקק להורה הזה – באופן סימבולי ובדרך של התקה – אפילו כעת.

סיבה נוספת לשמירה על דימוי נערץ של ההורה היא, שיייתכן שהוא היה התחליף לאהבה, לקבלה ולביטחון היחידים שידעתם מעולם. בחשיבה הלא מודעת שלכם ייראה לכם שתצטרכו לוותר על אהבה, קבלה וביטחון אלו כשתוותרו על הדימוי הנערץ של ההורה. הפחתת הערך של ההורה תחוה על ידכם כאילו נגזל מכם הדבר היחידי בעל הערך שהיה לכם עצמכם.

אין פלא שאתם מתנגדים לבחון מחדש את דימויי ההורים שלכם! באותו האופן, עשוי להיות לכם "אינטרס" דומה בהיצמדות לדימוי שנאו. מדוע תרצו לעשות זאת? אם ההורה נותר רע בעיניכם, אזי הפגיעה שהוא גרם לכם מתבטלת, כביכול. אתם מפחדים, באופן מוטעה כמובן, שאם תראו אותו כאנושי, הפגיעה תקבל הצדקה והערך שלכם עצמכם יקטן בשל כך. כמובן, קיימות גרסאות נוספות לזו, אותן כל אחד מכם צריך למצוא ולחוות בעבודתו האישית.

יתרה מזו, הרבה יותר קל לילד שבכם להשאיר את הכול מסודר. עיסוק במציאות שהנה גמישה, בעלת סתירות וללא חוקים קבועים הוא דבר שאתם מעדיפים שלא להתמודד אתו. כך שזה עשוי להראות כל כך הרבה יותר קל להישאר עם הרשמים הקבועים שלכם, היכן שכל אדם מתאים לפינה המיועדת לו, וכל דבר

הוא מה שהוא. כל אחד הוא דימוי סטאטי, דבר שמעניק לכם תחושה לא מציאותית מסוימת של סדר וביטחון. אתם יודעים היכן אתם נמצאים. אולם, המחיר שאתם משלמים עבור סדר וביטחון רופפים אלו הוא משהו שאינכם יכולים עדיין להעריכו.

כך שכשאתם מתחילים לבחון מחדש את האנשים של סביבתכם המוקדמת, ורוצים לראות אותם במבט בוגר, ולהבין אותם במציאות שלהם, אתם עשויים למצוא פחד והתנגדות מסוימים לעשות זאת. שימו לב לכך. הפכו מודעים לכך. הכירו בחשיבות הדבר. הבינו שזהו הסימן לכך ששם טמון מפתח עמוק וחשוב לחייכם, ולבעיות רבות שככל הנראה מעולם לא חשבתם שיכולות להיות קשורת באופן כלשהו בכך. רק אחרי שתגיעו להשלמה עם התנגדות זו באמצעות חיזוק הרצון שלכם, באמצעות בקשה בתפילה ובמדיטציה שאתם רוצים לראות את האמת לגבי הורייכם, רק אז תוכלו להתנגדות להיחלש בהדרגה. אין תפילה טובה יותר מתפילה מסוג זה. אני אומר תמיד, עשו שימוש בהתנגדויות ובמכשולים הנוכחיים שלכם בנתיב זה, בדרך מסוימת מאד, בתפילותיכם.

עבודה פסיכולוגית אינה אלא מציאת האמת אודות עצמכם ואודות אחרים. פעמים רבות אמרנו שאינכם יכולים לראות את האמת אצל אחרים אם אינכם רואים את האמת אצלכם. אך לפעמים, בשלבים מסוימים בנתיב זה, לאחר שמידה מסוימת של אמת ביחס לעצמכם הועלתה למודעות, יש לטפל בה גם מהצד השני. כלומר, מהשאיפה לראות את האמת אודות אחרים (הורייכם ואחייכם, למשל), על מנת להשיג יותר אמת אודות עצמכם. השאיפה לראות את האמת אודותיהם, חייהם ככאלה, האישיות שלהם במימדיה השלמים, תעניק לכם תובנה והבנה ביחס לחיים שלכם עצמכם ומה שלט בכם, מה שיתק אתכם, מה הביא אתכם לידי קונפליקט. מיותר לומר שהבנה זו היא תנאי מקדים להפסקתם של דפוסים לא פרודוקטיביים אלה.

המחשבה הבאה שלכם עשויה להיות: קל לומר זאת, אך לא תמיד קל לעשות. פרט להתנגדות שלכם, ייתכן שאין לכם את המידע והידע הדרושים אודות הורייכם כדי לבחון מחדש את הדימוי שלכם. ייתכן שהם מתים, ואפילו אם אתם יכולים ליצור אתם קשר ולגלות דברים עליהם, עשויים להיות גורמים מסוימים שלא תוכלו לדון בהם איתם. אם כך, כיצד תוכלו לבחון מחדש את הדימוי שלכם? אולם, אם באמת תרצו לעשות זאת, תצליחו. בכך אתם יכולים להיות בטוחים. תוכלו לגלות דרך ללמוד יותר אודותיהם מתוך גישה חדשה לגמרי. תוכלו לחפש קשר שיחשוף בפניכם מידע מסוים בנוגע לחייהם, בנוגע להיבטים אחרים של אישיותם שמעולם לא פגשתם או ידעתם עליהם, כך שהם יהפכו ליותר אנושיים מבחינתכם. בסופו של דבר, אחרי שתשחררו את עצמכם במידה מסוימת מהתסבוכת הישנה (the old tie), אולי אפילו תצליחו להגיע לתקשורת ברוח של אמת עם בן משפחה שעודנו חי, אתו אולי מעולם לא חלמתם שתהיה לכם תקשורת. על ידי כך שתנסו להבין את הבעיות שלהם, הפגיעות שלכם בהכרח תחלשנה. אבל, תחילה יהיה עליכם להפוך מודעים לכך שקיימת פגיעה!

אך מה לגבי מצב שבו ההורים אינם בחיים יותר. לעתים קרובות, מישהו אחר עשוי עדיין להיות בקרבתכם, מישהו בעל נקודת מבט שונה עליהם, שעשוי להשלים עבורכם את התמונה, אפילו על ידי כך שיוסיף את העיוות שלו עצמו, ששונה מזה שלכם, לתמונה השלמה. זה יכול להיות אח, קרוב משפחה או חבר. אבל חוץ

מזה ובנוסף לזה, על מנת שיהיה לכם האומץ לנקוט בצעדים הדרושים, תזדקקו לגישה נוספת. גישה זו היא השאיפה הכנה, המתגלית בתפילה כנה, שאליה תגיע התשובה. דרכי האלוהים הן נפלאות כל כך. אם רק תהיו מוכנים לרצות להבין מה גרם להוריתכם להיות כפי שהיו, מה היו המניעים שלהם להתנהג או להגיב בדרך שמעולם לא יכולתם להבין לאשורה, תגיע אליכם הבנה בדרך המופלאה ביותר. גם אם אין לכם אף אדם שהכיר אותם, אירועים שמעולם לא החשבתם יעלו בדעתכם באורם האמיתי. אולי תזכרו היבטים מסוימים של חייהם שהיו קשורים אליכם אך אתם הסטתם אותם הצידה ולא כללתם אותם בתפיסתכם את הוריתכם. לפתע, אירועים או גורמים אלו יקבלו משמעות חדשה, וכך יאפשרו לכם להעריך את הוריתכם בדרך שונה, עם הניתוק והאובייקטיביות שבהם אדם אחד לא מעורב יכול להתייחס למשנהו. תמונה חדשה זו לא תמחק את העובדות שחוויתם, אלא שהחוויה תקבל משמעות חדשה וכך היא תשחרר אתכם.

לפני שכל זה יוכל לקרות, עליכם להיות מודעים למה אתם מרגישים, כיצד חוויתם את הוריתכם, כיצד נפגעתם מתחת למעטה אפשרי של אדישות. ואז יש לטפח את השאיפה לראות את האמת. עליכם לקבוע האם אתם שואפים בתוככם למצוא את האמת בהקשר זה או לא. כל עוד אתם מודעים לכך שאתם מתנגדים לאמת – כל אמת, זו או כל אחת אחרת – אתם מוכרחים לחוות שעבוד, בלבול ואי מציאותיות. ידע זה יעזור לכם. לא תכפו את העניין, אבל בדרך אורגנית, ההתנגדות תשחק, בתנאי שלא תדחיקו את כל העניין לגמרי. אם תוכלו להודות בפני עצמכם שאתם שואפים לשמור על תמונה מזויפת, עיוות, שאינכם שואפים לאמת, היתר יגיע מעצמו.

אם אתם אומרים "אינני יכול לגלות", שאלו את עצמכם אם אין משמעות הדבר "אינני רוצה לגלות". גם אם אתם חושבים שלא תוכלו, פתחו את עצמכם לגמרי בפני המשאלה להבין את האמת. בלי אמת, לא תוכל להיות אהבה. ובלי אהבה, לא תוכל להיות אמת.

נסו גישה חדשה זו, וחייכם, בעיותיכם ומערכות היחסים שלכם יקבלו משמעות חדשה, ידידי.

האם יש שאלות בנוגע לנושא זה?

שאלה: כשהורים נותנים לילד הרגשה מדומה, או אולי אמיתית, של דחייה, הילד מרגיש שאינו ראוי לאהבה ולכן יוצר דפוס של דחייה-עצמית. כיצד עובדים לשנות זאת, גם אם האדם רואה את הוריו באופן מציאותי?

תשובה: הדבר קורה באופן טבעי ומעצמו. ברגע שאתם מבינים את הוריתכם, תחושת הדחייה תעלם, אפילו אם הם התאכזרו אליכם. כשתבינו מה הפך אותם לאכזריים, תראו זאת כבעיה שלהם, ותדעו, אולי בפעם הראשונה באמת ובתמים, שאין לכך כל קשר עם חוסר ערך שלכם. עד כה אתם יודעים זאת באינטלקט שלכם, אבל מבחינה רגשית תמשיכו להרגיש חסרי ערך כל עוד (1) אתם מרגישים שהוריתכם דחו אתכם בגלל חוסר הערך שלכם, ו-2) בגלל תחושה זו של חוסר ערך, אינכם מסוגלים לבסס דפוסים קונסטרוקטיביים שיתנו לכם סיבה להרגיש בטוחים בעצמכם כעת. דפוסים אלה מאשרים בהתמדה את חוסר הערך שלכם. לכן אינכם מסוגלים לצאת מהם עד אשר ואלא אם כן קיימת ההבנה הבסיסית.

בתפיסתו של הילד, ההורים הם יצורי-על בעלי עוצמה. הילד אינו יכול להעלות בדעתו שאלו הם בני אדם המגששים את דרכם בנוגע לבעיות שלהם עצמם, הנאבקים עם המבוכה שלהם בחיים. כשמרחשת הבנה פנימית אמיתית של אמת זו, תחושת הדחייה שלהם אתכם מוכרחה להעלם. ייתכן שלעתים קרובות חוויתם, אפילו לפני שהגעעתם לנתיב זה, דחייה או זלזול ראשוניים מצד אחרים, ובעקבות מגוון נסיבות, גיליתם גורמים מסוימים שקודם לכן התעלמתם מהם.

שאלה: האם היית יכול להתייחס למלות התפילה "Thy will be done on earth as it is in heaven". האם היית יכול לומר לנו מה המשמעות של "על הארץ" ו"בשמיים"?

תשובה: לפני זמן רב הצגתי פרוש של תפילה זו (the Lord's Prayer), אך כיוון שהדבר נעשה בשפה האנגלית, וכיוון שידידיי התקדמו במידה ניכרת מאז, ייתכן שאחזור לכך בזמן כלשהו ואתן פרוש שלם של התפילה ברמה עמוקה יותר, עכשיו כשהבנה שלכם עמוקה יותר.

באשר לשאלתך כעת, אענה בשמחה בזמן הזה. ארץ ושמים, שניהם אינם תיאורים גיאוגרפיים של החיים כאן ועכשיו, ואף לא של החיים שלאחר המוות, אחרי המוות הפיזי. משמען רמות של האישיות שלכם שכוללות באופן אוטומטי כל מצב של חיים, הפיזי כמו גם הלא-פיזי. הסמל של הארץ עשוי להיות מפורש בדרכים רבות, אך רק כדי לתת דוגמאות בודדות: ארץ יכולה להיות החיים החיצוניים שלכם, החיים החומריים, הגופניים, פעולות גופניות, מעשיכם, גורמים ועובדות חיצוניים, בקיצור, כל דבר נראה. כיוון שהארץ היא נראית עבורכם, בעוד השמיים הם בלתי נראים. סמל השמיים, לפיכך, הוא כל אשר אינו יכול להיות נראה או נתפס בעזרת החושים החיצוניים. הכוונה לפעולות ולתגובות הפנימיות שלכם, המחשבות והרגשות שלכם, המניעים שלכם. הכוונה לנשמה ולרוח שלכם. הכוונה לרמות הפסיכולוגיות, הרגשיות והרוחניות של הווייתכם, אלו שאינן יכולות להיראות. אתם עשויים לפעול באופן חיצוני בדרך הנכונה, אך באופן פנימי המניעים עשויים להיות אנוכיים, לא אוהבים, פחדניים. אדם עשוי לציית לכל החוקים והנהלים של הכנסייה, החברה ודעת הקהל, ולהיות חסר רבב בהתנהלותו, אבל מה שמרחש בנשמתו עשוי להיות מנוגד מאד לחוק האלוהי. ואלו הם השמיים, המלכות הפנימית שעליה דיבר המושיע (Christ). אם אתם טהורים מבפנים, אם אתם משחררים (let go) מבפנים, אם אתם ממלאים את רצון האלוהים בפנימיותכם, לעתים על חשבון אישור חיצוני מהחברה, על ידי שהנכם נאמנים לעצמכם, בעלי יושר, אומץ וענווה להגן על מה שאתם באמת מאמינים בו, אז אתם עושים את רצון האלוהים. אם תבקשו את זה בתפילתכם, במודעות מלאה שזו עשויה להיות התשובה שלו (של האלוהים), אז אתם עושים את רצון האלוהים בשמיים, ובאופן אוטומטי גם על פני הארץ.

שאלה: בהקשר זה, האין זה משמעותי למדיי ששבע המילים הראשונות של ספר בראשית (בעברית) מכילות את המילים שמיים וארץ, בדיוק כמו בתפילת האל (Lord's Prayer). יש המפרשים את המילה שמיים כמורכבת מהמילים שמשמען אש ומים. האם תוכל לקשור זאת יחד?

תשובה: כן. האנושות הפרימיטיבית התייחסה תמיד, ועדיין מתייחסת, לכל דבר באופן מילולי. רק באמצעות התפתחות תוכלו אתם, המין האנושי, לראות את המשמעות העמוקה יותר שתהיה בעלת מובן רב יותר. הסמלים של אש הם: אש החיים, לחיות, לאהוב, התלהבות, פעילות בריאה, חיפוש רוחני, אומץ, אמונה שהאדם מגן עליה, כוח שהופך את החיים להרפתקה משמעותית. מים מייצגים את הרגשות: הזרימה, מצב ההווה, פאסיביות בריאה. הן פעילות בריאה – אש – והן פאסיביות בריאה – מים – הנם תהליכים של היטהרות. הן האש והן המים יכולים להיות תהליכים מנקים, ושני הסוגים דרושים לחיים אינטגרטיביים בריאים. שניהם הנם כוחות ביקום שמהם אתם יכולים לשאוב אם אתם מכוונים את עצמכם אליהם על ידי ביסוס אמת בנשמתכם. הצרוף של שני כוחות אלו מביא אתכם להרמוניה עם מצב ההווה שמשמעותו תהיה שמיים (גן עדן – heaven)...

שאלה: האם תוכל לדבר על מה שנקרא "מזוכיזם"?

תשובה: הרבה מזה נדון בכל ההרצאות, בכל העבודה שלנו. אם תבינו הרצאות אלו במלואן ותבצעו את שיטת העבודה, תשיגו באופן אוטומטי הבנה לגבי מה שנקרא מזוכיזם: הנטייה לדחייה עצמית. על מנת לתמצת בקצרה, הייתי אומר שהדחייה העצמית שבה אנו דנים הערב ופעמים רבות קודם לכן, עשויה, במספר מבני אישיות, ליצור תהליך אקטיבי יותר של מזוכיזם. דחייה עצמית כשלעצמה היא מזוכיסטית. אבל כאן זוהי שאלה של מידה. כפי שאמרתי קודם, אם תחושת חוסר הערך של האדם חזקה יותר מאשר הכוחות הבריאים המתאימים, ההנאה היחידה שמופקת מהחיים נמצאת בכאב. עדיין אינני מתכוון למזוכיזם גופני; אותו הדבר עשוי להיות נכון ברמה הנפשית, וייתכן שלא יתגלה לעולם באופן פיזי. כשהוא כן מתגלה באופן פיזי, הוא נמצא במצב מתקדם מאד. כיוון שזה נדמה כדבר הבטוח היחידי שהאדם יכול להסתמך עליו – כאב מתוך דחייה – האדם מחבק אותו, האדם אינו רוצה לוותר עליו. הנאה בריאה נדמית כבלתי ניתנת להשגה באופן חסר תקווה. במילים אחרות, מזוכיזם הוא וויתור. זוהי כניעה לגרוע ביותר שממנו האדם מנסה להוציא את הטוב ביותר. אם האגו חלש מדי להוכיח שהעולם טועה, כלומר לעמוד על זכותו של האדם לחיות, לאהוב וליהנות, אז מזוכיזם הוא התוצאה. העולם נדמה כמכחיש את זכותכם לעצמיות, ואתם מוותרים, מסכימים עם העולם, והופכים את הכאב להנאה – אבל בדרך מוטעית מאד, לא בריאה, מכשילה את העצמי ואת החיים. הן כניעה והליכה עם הזרם והן לחימה הם תהליכים בריאים. ושניהם יכולים להיות מעוותים.

כמובן, יש גם גורמים אחרים שמעורבים, רבים מכדי לפרטם כעת. בכל אופן, ניתן תמיד למצוא גרעין זה ברמה העמוקה ביותר. אך עד שתוכלו לחוות זאת באמצעות גילוי עצמי מקיף במקום לשמוע על הדבר כמילים בלבד שמגיעות מבחוץ, יש לעבור דרך רמות נוספות רבות. ברמות שטחיות יותר, תמצאו הענשה עצמית שנובעת מאשמה. תמצאו את ההרס העצמי שנובע מאי יכולת מסוימת להתמודד עם בעיות, או את המשאלה הפנימית שלא להתמודד איתן. כל התהליכים של הדימויים שגילינו ודנו בהם, הם למעשה תהליכים של מזוכיזם. זאת מפני שהדימויים והדפוסים שלהם כוללים עיקרון שלילי שמוכרח לגרום לתוצאה מכאיבה, ולפיכך הנם הורסי-עצמי (self-destroying). אם ברמה כלשהי של הנפש יש הנאה מכך, לא משנה עד כמה האדם עשוי להיות לא מודע להנאה או לסיפוק אלו, אז אנו עוסקים במזוכיזם.

